

Daniels bok – etthundranittiosju

Den profetiska utvecklingens skeenden: Kristi andra insamling och Islams eskatologiska roll i Uppenbarelsens berättelse

Jeff Pippenger

2024-04-29

Vi identifierar nu att en av de händelser som representeras av de sju åskorna är Kristi verk att för andra gången samla sitt folk, vilket han började göra i juli 2023. Den milleritiska historien visar att detta verk fullbordas med islams krigföring som budskapets bakgrund.

Budskapet är Jesu Kristi uppenbarelse, som avförseglas strax innan nådatiden avslutas, men detta budskap bärs av budskapet om det tredje veet (det vill säga är inplacerat i dess sammanhang). Just vid den tid då Herren sträckte ut sin hand för andra gången år 1849, kommenterade syster White omskakningen bland de vredgade folken, vilket är en symbol för islam.

”Den 16 december 1848 gav Herren mig en syn om skakningen av himlens makter. Jag såg att när Herren sade ”himlen”, då han gav de tecken som omtalas av Matteus, Markus och Lukas, menade han himlen, och när han sade ”jorden” menade han jorden. Himlens makter är solen, månen och stjärnorna. De härskar på himlen. Jordens makter är de som härskar på jorden. Himlens makter skall skakas av Guds röst. Då skall solen, månen och stjärnorna rubbas ur sina platser. De skall inte förgås, utan skakas av Guds röst.

”Mörka, tunga moln drog upp och stötte samman med varandra. Atmosfären skildes åt och rullades tillbaka; därefter kunde vi se upp genom det öppna rummet i Orion, varifrån Guds röst kom. Den heliga staden skall komma ner genom det öppna rummet. Jag såg att jordens makter nu skakas och att händelserna kommer i ordning. Krig och rykten om krig, svärd, hungersnöd och pest är det som först skakar jordens makter; sedan skall Guds röst skaka solen, månen och stjärnorna, och även denna jord. Jag såg att skakningen av makterna i Europa inte är, såsom somliga lär, skakningen av himlens makter, utan det är skakningen av de vredgade folken.”
Early Writings, 41.

Historikerna bekräftar att det som skakade Europas nationer år 1848 var den islamiska arméernas verksamhet, ty profetiskt symboliseras de som den makt som väcker nationernas vrede. I det första vittnesbördet om att Herren räckte ut sin hand för andra gången i historien från 1840 till 1844 anlände midnattsropets budskap till lägermötet i Exeter. Därifrån och fram till den 22 oktober 1844 svepte budskapet fram över Förenta staternas östra kust som en flodvåg. Denna rörelse hade förebildats genom Kristi triumfartade intåg i Jerusalem, och det var en åsna som bar Kristus in i Jerusalem.

Budskapet i Midnattsropet representerar hela det profetiska budskapet i Jesu Kristi uppenbarelse, men denna uppenbarelse är placerad inom ramen för den tredje vedens islam, som förargar nationerna, ty det är islam som bär det budskap som är Jesu Kristi uppenbarelse. Jesus är Lejonet av Juda stam, och Han är förbunden med budskapet om ”åsnan”.

Juda, dig skola dina bröder prisa; din hand skall vara på dina fienders nacke; din faders söner skola böja sig ned för dig. Juda är ett lejonungdjur: från bytet, min son, har du stigit upp; han har krupit ned, han har lagt sig som ett lejon och som en gammal lejonhane; vem skall väcka honom upp? Spiran skall icke vika från Juda, ej heller härskarstaven från mellan hans fötter, till dess att Shilo kommer; och honom skola folken vara lydiga. Han binder sitt föl vid vinstocken och sin åsninnas fåle vid den ädla vinstocken; han tvär sina kläder i vin och sin mantel i druvors blod. Hans ögon äro dunkla av vin och hans tänder vita av mjölk. 1
Moseboken 49:8–12.

Det är genom Juda som ”folkens samling” fullbordas. Kristus, såsom Juda, är också ”vinträdet”, och ”den ädla vinstocken” binds vid ”åsneföl”. Hans ”kläder” tvättas i ”vin”, som var ”druvornas blod”. Kristus började utgjuta sitt blod i Getsemane, när han svettades blod, och Getsemane betyder ”olivpressen”. Från Getsemane till korset utgöt han sitt dyrbara blod för att dra alla människor till sig själv.

Nu går en dom över denna världen; nu skall denna världens furste kastas ut. Och när jag blir upphöjd från jorden, skall jag dra alla till mig. Detta sade han för att ange med vilken död han skulle dö. Johannes 12:31–33.

Kristi verk att dra alla människor till sig är en process i två steg, ty han samlar först ”Israels fördrivna”, och använder dem sedan som ett baner för att dra till sig sin andra hjord.

Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och de mina känner mig. Såsom Fadern känner mig, så känner också jag Fadern; och jag ger mitt liv för fåren. Och andra får har jag, som inte hör till denna fålla; också dem måste jag föra hit, och de skall höra min röst; och det skall bli en hjord och en herde. Johannes 10:14–16.

De etthundrafyrtiofyra tusen är de ”får” som känner Honom. De ”andra fåren” är Hans hjord som kommer ut ur Babylon när de ser och hör baneret. Innan Han upphöjer sitt baner, vilket är Hans får, samlar Han dem först en andra gång. Denna linje i den heliga historien överensstämmer med vers tretton till och med femton i Daniels elfte kapitel och är därför samstämd med den dolda historien i vers fyrtio. Den representerar den sanna protestantiska hornets linje, vilken löper inom historien om det avfälliga protestantiska hornet, det avfälliga republikanska hornet och den tyriska skökans ankomst, strax före söndagslagen i vers fyrtioett. Den sanna protestantiska hornets linje representerar både historien och även budskapet där de etthundrafyrtiofyra tusen blir beseglade.

”Israels fördrivna” representerar en linje i kontrast till ”de hånfullas församling”, såsom Jeremia betecknar dem, eller såsom ”Satans synagoga”, såsom Johannes betecknar dem i Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel, där församlingarna i Smyrna och Filadelfia tilltalas. Filadelfierna representerar de ”etthundrafyrtiofyra tusen” i Uppenbarelsebokens sjunde kapitel, och Smyrna är ”den stora skaran” i samma kapitel, som ingen kan räkna. De två klasserna av återlösta i de sista dagarna står i strid med dem som ljuger, och som tillhör Satans synagoga, och gör anspråk på att vara Guds folk, ty de säger att de är judar.

Linjen för det sanna protestantiska hornet består av den strid som råder mellan dem själva och det tidigare förbundsfolket, som då blir förbigången. I samma historia står de trofasta också i strid med

den avfälliga protestantismens och katolicismens linje. Dessa tre religiösa enheter representerar på mikronivå draken, vilddjuret och den falske profeten inom linjen för det sanna protestantiska hornet.

”Jag såg att den namnkristna kyrkan och namnkristna adventister, likt Judas, skulle förråda oss åt katolikerna för att vinna deras inflytande att gå emot sanningen. De heliga kommer då att vara ett obemärkt folk, föga känt av katolikerna; men kyrkorna och de namnkristna adventister som känner till vår tro och våra seder (ty de hatade oss på grund av sabbaten, eftersom de inte kunde vederlägga den) kommer att förråda de heliga och ange dem för katolikerna såsom sådana som åsidosätter folkets inrättningar; det vill säga att de håller sabbaten och åsidosätter söndagen.” Spalding and Magan, 1, 2.

Vi har tidigare behandlat detta avsnitt och därvid konstaterat att uttrycket ”den nominella kyrkan” och uttrycket ”den nominelle adventisten” skulle ha haft en annan innebörd och tillämpning när syster White nedtecknade orden. Ändå talade profeterna mer för de sista dagarna än de gjorde för sin egen historia, så i detta avsnitt skulle den nominella kyrkan i de sista dagarna vara den avfälliga protestantismen. Ordet ”nominell” betyder ”endast till namnet”.

Den så kallade protestantiska kyrkan upphörde att protestera mot Rom år 1844, när den gjorde uppror mot att genom tro träda in i det Allraheligaste, där den kunde ha erkänt att sjundedagssabbaten är den rätta gudstjänstdagen. I stället behöll den soldyrkan, som är katolicismens märke. Det är omöjligt att ”protestera” mot Rom, vilket är själva den enda definitionen av ordet ”protestant”, om man har antagit hennes auktoritetssymbol, vilken den romerska kyrkan upprepade gånger har identifierat som sin auktoritet att i Bibeln förändra gudstjänstdagen från sjundedagssabbaten till söndagen.

”Nominella adventister” är de som bekänner sig vara sjundedagsadventister, men de identifieras också som Judas, som är symbolen för en lärjunge som har förrått sin bekännelse. Den nominella sjundedagsadventistkyrkan kommer att hata de ”heliga”, och dessa heliga ”skall” då ”vara ett obemärkt folk”. De hatar de obemärkta heliga ”på grund av sabbaten”, en sanning som de inte kan ”vederlägga”. Sabbatssanningen i syster Whites historia var sjundedagssabbaten, men den är en förebild för de sista dagarnas sabbatssanning, som inte kan vederläggas, och det är den lära som först förkastades av laodiceisk sjundedagsadventism i deras uppror år 1863. Den läran var den första grundläggande sanning som upptäcktes av William Miller, och den representerar adventismens grundläggande sanningar som de nominella adventisterna vägrar att vandra i, såsom det framställs genom Jeremias gamla stigar. Denna sabbatssanning är de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken tjugosex.

Den sanna protestantismens linje, som utgörs av Filadelfia och Smyrna, blir förrådd av dem som framställs som Judas. Judas ingick förbund om att förråda Jesus tre gånger och identifierar därmed ett fortskridande förräderi som föregick och fullbordades vid korset. Vers sexton i Daniel elva representerar söndagslagen, vilken förebildades av korset. Därför förs ett förräderi i tre steg över de sista dagarnas heliga i de verser som leder fram till söndagslagen i vers sexton, vilken också är söndagslagen i vers fyrtioett. Förräderiet äger rum under den period då Herren för andra gången samlar sitt sista dagars baner.

Och det skall ske på den dagen att en telning från Isais rot skall stå som ett baner för folken; till honom skall hedningarna söka sig, och hans viloplats skall vara härlig. Och det skall ske på den dagen att Herren åter för andra gången skall räcka ut sin hand för att återvinna återstoden av sitt folk, dem som blir kvar, från Assyrien och från Egypten och från Patros och från Kush och från Elam och från Shinar och från Hamat och från havets öar. Och han skall resa ett baner för hednafolken och samla Israels fördrivna och föra tillsammans Judas kringspredda från jordens fyra hörn. Efraims avund skall också vika, och Judas fiender skall utrotas; Efraim skall inte avundas Juda, och Juda skall inte förtrycka Efraim. Men de skall slå sig ned på filistéernas skuldror mot väster; tillsammans skall de plundra dem i öster; de skall lägga sin hand på Edom och Moab, och Ammons barn skall lyda dem. Jesaja 11:10–14.

Jesaja anger den historiska ramen för detta avsnitt i vers tio genom uttrycket ”på den dagen”. Denna ”dag” har därför identifierats i de verser som föregår vers tio. När vi följer denna särskilda profetiska framställning tillbaka till en hänvisning som gör det möjligt för oss att fastställa när ”den dagen” är, kommer vi till vers ett i kapitel tio.

Ve dem som stadfäster orättfärdiga stadgar och utfärdar betungande påbud som de har föreskrivit. Jesaja 10:1.

Syster White identifierar den ”orättfärdiga förordning” i denna vers som den snart kommande söndagslagen:

”En avgudasabbat har upprättats, liksom den gyllene bilden restes på Duraslätten. Och såsom Nebukadnessar, konungen i Babylon, utfärdade ett påbud att alla som inte ville falla ned och tillbe denna bild skulle dödas, så kommer en kungörelse att utfärdas att alla som inte vill visa vördnad för söndagsinstitutionen ska straffas med fängelse och död. Så trampas Herrens sabbat under fötterna. Men Herren har förklarat: ’Ve dem som stadgar orättfärdiga stadgar och skriver förtryck som de har föreskrivit’ [Jesaja 10:1]. [Sefanja 1:14–18]” Manuscript Releases, volym 14, 92.

Sammanhanget för att Herren samlar sitt folk en andra gång är förlagt till historien om den annalkande söndagslagskrisen, ty i vers tolv i kapitel tio talar Jesaja om att Herren fullbordar ett verk bland sitt folk innan Han låter sin verkställande dom komma genom det orättfärdiga påbudet, vilket är söndagslagen.

Därför skall det ske, att när Herren har fullbordat hela sitt verk på Sions berg och i Jerusalem, då skall jag straffa frukten av den assyriske kungens övermodiga hjärta och härligheten i hans högmodiga blickar. Jesaja 10:12.

Det ”verk på Sion och i Jerusalem”, som Herren ”utför” innan påvedömet straffdom börjar vid söndagslagen, är beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen. I Hesekiel kapitel nio går mannen med skrivdonet genom Jerusalem och sätter ett märke på dem ”som suckar och ropar över alla de styggelser som bedrivs i landet” och i församlingen. Detta verk inbegriper den process genom vilken Herren för andra gången samlar Israels fördrivna. Han samlar dem från jordens fyra hörn, och ”jordens fyra hörn” representeras av åtta geografiska områden. Åtta är symbolen för vilddjurets bilds prövningsprocess och identifierar därmed att den slutliga insamlingen av dem som

skulle vara baneret äger rum under den period då prövningen beträffande vilddjurets bild fullbordas på jorden.

Den enhet som framställs genom att "Efraim" "icke avundas Juda, och Juda" "icke förtrycker Efraim", inträffar när Judas motståndare avskärs. Profetiskt blir det forna förbundsfolket, representerat av Judas, eller Satans synagoga, eller de hånfullas församling, eller protestanterna i den milleritiska historien, eller judarna i Kristi historia, "avskuret" vid den första besvikelsen. När Jeremia representerade just den historien, fick han befallning om att han aldrig kunde återvända till de hånfullas församling, även om de kunde återvända till honom om de valde att omvända sig.

Från den 18 juli 2020 och fram till söndagslagen samlar Herren sitt sista-tidens folk en andra gång. Han samlar dem från hela världen under en period då Han fullbordar hela sitt verk över Juda och Jerusalem. Under den beseglingstiden kommer Guds sista-tidens folk att vara obemärkta, men likväl att konfronteras av en trefaldig sammanslutning som motsätter sig deras verk.

Katolicismen är vilddjuret i den trefaldiga föreningen, och en av hennes döttrar är den klass som syster White identifierar som den namnkristna kyrkan. De representerar den falske profeten. De namnkristna laodiceiska adventisterna, representerade av Judas, är draken i denna framställning. Upproret år 1863 förebildades av det forntida Israels uppror vid det första Kades, när de valde att förkasta Josuas och Kalebs budskap och återvända till Egypten. Egypten är en symbol för draken.

Du människobarn, vänd ditt ansikte mot farao, konungen i Egypten, och profetera mot honom och mot hela Egypten. Tala och säg: Så säger Herren Gud: Se, jag är emot dig, farao, konungen i Egypten, det stora drakodjuret som ligger mitt i sina floder, som har sagt: Min flod är min egen, och jag har gjort den åt mig själv. Hesekiel 29:2, 3.

Upproret vid Kadesh utgjorde det tionde provet i en prövningsprocess som ledde till förkastandet och döden för det utvalda folk som hade förts ut ur Egypten, och förebildade det slutliga provet i en prövningsprocess som kom över den filadelfiska milleritiska adventismen den 22 oktober 1844 och avslutades med upproret 1863. Helt i slutet av det forntida Israels historia "ropade judarna: 'Bort med honom, bort med honom, korsfäst honom.' Pilatus sade till dem: 'Skall jag korsfästa er konung?'" Översteprästerne svarade: 'Vi hava ingen annan konung än kejsaren.'" I det första upproret och det sista upproret valde det tidigare förbundsfolket att identifiera en symbol för draken (Egypten och det hedniska Rom) som sin konung.

Den 18 juli 2020 blev "Judas motståndare" "avskurna", och de etthundrafyrtiofyra tusens tempel upprättades. Allt som återstod var att templet skulle renas, innan Förbundets Budbärare plötsligt kommer till sitt tempel. Tempelbyggnaden i den milleritiska historien uppfördes under fyrtiosex år, från 1798 till 1844. Vid den första besvikelsen den 19 april 1844 blev protestanterna avskurna och blev en del av Satans synagoga, hånarnas församling, en dotter till Rom. Från den tidpunkten fram till den 22 oktober 1844 ägde en reningsprocess rum innan de trogna följde Kristus in i det Allraheligaste, så att Han kunde fullborda verket att förena sin gudom med deras mänsklighet.

Historien om det sanna protestantiska hornet, som samlas en andra gång strax före det orättfärdiga påbudet, för att de må vara den baner som Gud använder för att kalla sin andra hjord ut ur Babylon,

utspelar sig under samma tidsperiod då de avfälliga republikanska och protestantiska hornen förenar sig, begår andlig otukt och därigenom blir ett kött, eller ett tempel, vilket är vilddjurets avbild. Guds tempel håller samtidigt på att formas till Kristi avbild.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Detta är det ord som kom till Jeremia från Herren: Ställ dig i porten till Herrens hus och ropa där ut detta ord och säg: Hör Herrens ord, alla ni av Juda, som går in genom dessa portar för att tillbe Herren. Så säger Herren Sebaot, Israels Gud: Bättra era vägar och era gärningar, så skall jag låta er bo på denna plats. Förtrösta inte på lögnaktiga ord, när man säger: Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel är detta. Ty om ni verkligen bättrar era vägar och era gärningar, om ni verkligen skipar rätt mellan man och hans nästa, om ni inte förtrycker främlingen, den faderlöse och änkan, och inte utgjuter oskyldigt blod på denna plats och inte följer andra gudar till er egen olycka, då skall jag låta er bo på denna plats, i det land som jag gav åt era fäder, från evighet till evighet. Se, ni förtröstar på lögnaktiga ord, som inte kan hjälpa. Skall ni stjäla, mörda och begå äktenskapsbrott och svära falskt och tända rökelse åt Baal och följa andra gudar, som ni inte känner, och sedan komma och träda fram inför mig i detta hus, som är uppkallat efter mitt namn, och säga: Vi är räddade — för att göra alla dessa styggelser? Har detta hus, som är uppkallat efter mitt namn, blivit ett rövarnäste i era ögon? Se, också jag har sett det, säger Herren.

Men gå nu till min plats som var i Shilo, där jag först lät mitt namn bo, och se vad jag gjorde med den för mitt folk Israels onskas skull. Och nu, eftersom ni har gjort allt detta, säger Herren, och fastän jag talade till er, enträget och gång på gång, hörde ni inte; och jag kallade på er, men ni svarade inte; därför skall jag göra med detta hus, som är uppkallat efter mitt namn och som ni förtröstar på, och med den plats som jag gav åt er och åt era fäder, såsom jag har gjort med Shilo. Och jag skall förkasta er från mitt ansikte, såsom jag har förkastat alla era bröder, hela Efraims säd. Be därför inte för detta folk och upplyft inte rop eller bön för dem, och gå inte i förbön hos mig; ty jag skall inte höra dig. Ser du inte vad de gör i Juda städer och på Jerusalems gator? Jeremia 7:1–17.